

Twee kinderen, een derde op komst, en gevangen in een schimmelhuis: 'In de slaapkamer kan mijn dochter niet goed ademen'

Plus Reportage

→ Bedden, matrassen, bureaus, kasten – in het huis van Agnes is alles nodig. Desiré van den Berg

Voor de allerkleinsten die in armoede worden geboren, heeft Stichting Sina sinds kort een babyteam dat te hulp schiet. Het doel: stress binnen het gezin beperken. *Het Parool* loopt mee. 'Als ik mijn kinderen zo zie, ga ik kapot.'

Malika Sevill

is nieuwsverslaggever van Het Parool en schrijft veel over welvaart en gezondheid

24 december 2025, 03:01

Bewaren

Delen

Een opgeruimd huis geeft rust in het hoofd. Dat weet Agnes (40) heus wel. De alleenstaande moeder staat in de kamer van haar tienerdochter. Ze kijkt naar de viezigheid op de muur. "Ik ben niet zo goed in doorpakken. Als er een vlek op de muur komt, moet ik die eigenlijk meteen met bleek schoonmaken."

Maar ja, zegt ze. Na die ene vlek kwam er altijd nog een. En nog een. Vervolgens werd er door een van de kinderen op de muur getekend. Of er vloog chocolademelk tegenaan. Na verloop van tijd kwam ze op een punt dat er zoveel vies en stuk was, dat ze niet meer wist waar ze moest beginnen. De belasting van de zorg voor drie kleine kinderen, een scheiding, een zwaar gemoed, een gebrek aan geld en spullen werken verlamdend. "Dat ik niet doorpak, ja, dat komt ook door mijn psychische problemen."

De meisjeskamer is nagenoeg leeg. Op een ladekastje liggen een paar kinderboeken. De lattenbodem van het bed ontbreekt, net als een matrashoes. Het matras ligt op de grond. In schril contrast staat er een kleine roze kerstboom pal naast de passpiegel van het meisje. Een kerstboom als tegengif tegen het achterstallige onderhoud. In de woonkamer staat er nog een, zorgvuldig opgetuigd. "Ik vind het gezellig, die lichtjes," zegt Agnes.

Naast de kerstboom, aan de eettafel, zit een dreumes met een engelachtige snoet. Een jongetje van drie zit op zijn knieën voor de televisie naar een tekenfilm te kijken en loopt telkens met de afstandsbediening naar zijn moeder, zodat zij de reclame kan 'overslaan'. De spullen in huis zijn gevonden op straat (de kinderstoel), gekregen (de box) of gekocht via Marktplaats (een kinderbed). En zo sprokkelde Agnes de inboedel bij elkaar.

Advertentie

Project baby plus

"Goed dat je dat doet, hoor," zegt Mieke Rook, maatschappelijk werker van Stichting Sina.

Rook kwam hier een paar weken geleden voor het eerst. Agnes was door het Ouder- en Kindteam getipt om contact op te nemen met Stichting Sina, een organisatie die ouders met een laag inkomen helpt aan spullen die kinderen nodig hebben: een bed, een bureau om huiswerk aan te maken, of een kledingkast. Jaarlijks helpt Sina zeventuizend Amsterdamse kinderen.

Voor gezinnen in een zeer kwetsbare positie had Sina al speciale teams, maar sinds september is daar een nieuw project bijgekomen: het project baby plus, voor zwangeren en ouders van kinderen tot 2 jaar oud. De gezinnen worden aangemeld door bijvoorbeeld het OLVG of verloskundigenpraktijken.

Een maatschappelijk werker kijkt binnen zo'n gezin naar alle facetten, zoals financiële problemen. Krijgen ze wel alle toeslagen waar ze recht op hebben? Maar ook: is het er voor iedereen veilig? Bij gestapelde problemen blijven de maatschappelijk werkers betrokken totdat een gezin, enigszins stabiel, kan worden overgedragen aan bijvoorbeeld het Buurteam of het Ouder- en Kindteam.

Dat er bij Agnes en haar drie kinderen veel meer hulp nodig was, zag Rook meteen. Agnes accepteerde het ook. Ze krijgt via een andere hulpverlener ook begeleiding bij de opvoeding. "Mijn zoonje kan boos worden als ik de televisie uitzet. Maar nu zeg ik: 'Kijk, over tien minuten gaat de televisie uit.' En dan zet ik een kookwekker. Dat helpt echt."

→ Het huis van Agnes. Een kerstboom staat er als tegengif tegen het achterstallig onderhoud. Foto's Desiré van den Berg

Begin januari gaan de vrijwilligers van Sina de hele woning schilderen. Daarna komen de nieuwe spullen voor de kinderkamers. Bedden, matrassen, bureaus, kasten – hier is alles nodig. “Maar we doen het stap voor stap,” zegt Rook tegen Agnes. “Zodat het ook voor jou te overzien is.” Agnes krijgt ook begeleiding om ritme in haar huishouden te krijgen, zodat ze haar woning straks netjes kan houden.

Later zal Rook uitleggen dat het allemaal om één ding draait: het wegnemen of op zijn minst reduceren van stress binnen het gezin. Want stress bij de ouders is ongezond voor het kind, ook als die nog in de baarmoeder zit.

Het babyproject is opgezet vanuit de gedachte van de kansrijke start, namelijk dat de eerste duizend dagen van kinderen **cruciaal zijn** voor de rest van het leven. Stress bij de ouders door bijvoorbeeld financiële of psychische problemen werken ook in het leven van het kind op alle vlakken door: (mentale) gezondheid, schooladvies en zelfs kansen op de arbeidsmarkt.

23.000 kinderen in armoede

Er is veel werk te doen in deze stad. Volgens de **Armoedemonitor leeft 16 procent** van de Amsterdamse kinderen in een minimahuishouden. Dit komt neer op circa 23.000 kinderen. Van alle kinderen in minimahuishoudens woont meer dan de helft (55 procent) in een eenoudergezin. Elk jaar worden er volgens schattingen van Sina honderden, maar waarschijnlijk meer dan duizend kinderen in armoede geboren.

Het Parool loopt meerdere huisbezoeken met Rook mee en ziet hoe groot haar kennis en trukendoos is. Ze weet net zo goed waar de gratis kraamdozen te krijgen zijn (Kruidvat, ‘als je een account aanmaakt’, en de Prenatal) als waar je in Amsterdam een vrijwilliger uit Eritrea vindt die niet alleen mee wil naar het ziekenhuis, maar ook Tigrinya spreekt. En ze weet dat er bij het weggeefforum van Stichting Babyspullen ook tweedehands wippertjes en boxen worden gedoneerd. “Soms komen ze het zelfs bij je thuisbrengen.”

Ze weet waar **jemand recht op heeft**, en vraagt dus ook overal waar ze komt: heb je een Stadspas? Een kindgebonden budget? Zorg- en huurtoeslag? En ze kent zelfs de loketten in de stad waar de specialisten zitten die weten in welke krimpgemeente er nog sociale huurwoningen zijn.

Om dan tussendoor plotsklaps te zeggen: “Heb je al een thermometer voor de baby?” Vervolgens tovert ze er een uit haar tas, die ze dan cadeau doet.

***‘Het is niet dat we mensen
omkopen, maar door iets weg te
geven, komen we wel binnen’***

Mieke Rook
Maatschappelijk werker

Tussen de bezoeken door, boven een kop koffie in een café, vertelt Rook dat ze ‘al dertig jaar in het maatschappelijk werk zit’. “Maar ik kom nu bij de mensen thuis. Wat ik bij mijn werk bij Sina zie, heb ik in mijn hele leven nog niet meegemaakt.”

Ze is weleens bij een alleenstaande moeder geweest die met haar twee kinderen in een kleine kamer woonde. Ze zag kinderen die op de grond slapen, drie of vier kinderen, soms in één bed, of in één slaapkamer.

Dreigende dakloosheid, het is dagelijkse kost. “In deze stad slapen kinderen in kelderboxen. Dat dit bestaat in een van de rijkste steden in de wereld, maakt me boos en verdrietig.”

De hulpverleners van Sina kunnen, dankzij subsidies en donaties, spullen voor kinderen weggeven. “Het is niet dat we mensen omkopen, maar door iets weg te geven, komen we wel binnen. En als we daar eenmaal zijn, hebben we al snel het vertrouwen. Dan kunnen we ook bij andere zaken helpen. De mensen zijn vaak zo wanhopig dat ze elke strohalm aangrijpen.”

Google Translate erbij

Rook richt zich altijd op de moeder. Dus als zij geen Nederlandse spreekt, en hij wel, dan pakt ze Google Translate erbij. Bijvoorbeeld tijdens een van de huisbezoeken. Op de bank zit een vrouw, eigenlijk een meisje nog (18), met haar benen opgetrokken. Onder haar onesie van pluche bolt een buik van dertig weken. Op de radiator voor het raam zit haar vriend en de toekomstige vader. Hij is 19 jaar pas. Hij is in de war, want dit was allemaal niet zo gepland. “Ik kan niet slapen. Ik moet nadenken.”

Het is een gevoelig onderwerp, voelt Rook aan de ontwikkelende blikken. Haar voelsprietten staan voortdurend uit. Als de jonge man een tikje gefrustreerd opstaat, diep zucht en naar de kraan loopt om wat te drinken, vraagt Rook: "Gaat het?" En: "Wil je stoppen met het gesprek?" Nee, dat wil hij niet.

De televisie staat aan, de verwarming uit. Het is koud in de kamer. Rook houdt haar telefoon voor het gezicht van Romana. Op Google Translate is de vertaling te lezen in Tigrinya: "Wil je dat ik meega naar het Buurteam?" En: "Jij mag 'ja' zeggen en 'nee' zeggen. Ik ben er om jou te helpen."

Als Rook een uur later buiten staat, heeft ze nog geen goed beeld van de situatie. Waarom wil deze jonge vrouw niet bij de vader van het kind wonen? Hij krijgt een inkomen van 400 euro per maand. Krijgt hij wel alles waar hij recht op heeft? Ze heeft de volgende afspraak al gemaakt. En dat zal niet de laatste zijn.

Tijd, geld en ruimte

Een legitieme vraag is natuurlijk of al die hulpverleners elkaar niet voor de voeten lopen. In dit specifieke geval is het Buurteam al betrokken én de man heeft een betrokken mentor. Wat kan Sina dan nog toevoegen? "Tijd," zegt Rook. "Wij hebben tijd en geld om net wat extra te doen wat er nodig is. Wij kunnen vanuit rust kijken naar waar niemand bij helpt."

Dat is een luxe, zegt Rook. Veel hulpverleners van andere instellingen gaan met die ene hulpvraag aan de slag, en hebben niet de tijd en de ruimte om veel breder te kijken wat er binnen een gezin speelt.

Sina kan veel doen, maar de slagkracht neemt erg af als het gaat om huisvesting. De Amsterdamse Kinderombudsman Annemarie Tuzgöl-Broekhoven sloeg in september alarm over [honderden kinderen in Amsterdam zonder een veilig en stabiel dak](#) boven hun hoofd. "Zonder een huis en thuis kunnen kinderen geen kind zijn," zei ze.

Het blijkt bij bezoeken een terugkerend probleem. Zo zit Rook op een dinsdagochtend bij een alleenstaande, Surinaamse moeder met vier kinderen. Ze heeft stressvolle maanden achter de rug, want ze moest haar huis uit en nu verblijven ze tijdelijk in onderhuur in een klein appartement.

Tegen de muur van de woonkamer staat een tweepersoonsmatras overeind. Daarop slapen de twee middelste kinderen. "We doen hier huiswerk, we eten, we drinken. Ik mag niet klagen. Hier heb ik mijn rust gevonden." Ze valt stil. "Ik heb wel geleerd: het zijn de vreemde mensen die voor je opkomen. Ik ben de verhuurder meer dan dankbaar."

Rook vraagt of ze geholpen is met [boodschappenbonnen](#) van het Rode Kruis. Zéker, dat is welkom, want ze heeft geen papieren en dus geen uitkering. Ze komt rond met hulp van familie.

Het woonprobleem is gigantisch

Dreigende uitzettingen, schimmel, maar ook te kleine huizen en veel te dure onderhuur zijn de allergrootste uitdagingen. Rook heeft geleerd om heel duidelijk naar de gezinnen te zijn: het woonprobleem is gigantisch, zéker in Amsterdam, en ook Sina heeft net als andere hulpverleners weinig instrumenten om mensen daarbij te helpen.

Maar ze proberen het toch. "Bent u bekend met het Hushu House in Zuidoost? Ze helpen ongedocumenteerden. Het is goed als ze u daar kennen, want misschien kan er wel iets geregeld worden via het informele circuit. Ik blijf er wel bij zeggen: het is geen garantie, de woningmarkt is heel moeilijk. Zal ik anders met u meegaan?"

→ Het is de schimmel die het meest op het gemoed én de longen slaat. "Voel de bank maar," zegt Nadia. "Die is vochtig." Desiré van den Berg

Op het volgende adres hetzelfde verhaal: de woonsituatie maakt de ouders wanhopig. In een driekamerwoning in West wonen Rachid en Nadia met hun twee kinderen, een van 9 en een van 10. De derde is onderweg. Er gaat een koude tocht door het huis. De thermostaat geeft 17,5 graad aan. Warmer stoken is te duur en heeft ook geen zin, want de kozijnen zijn hier een gatenkaas. "Kijk, daar komt allemaal koude lucht doorheen," zegt Rachid, die zuchtend omhoog komt uit zijn stoel om het aan te wijzen.

Maar de kou is nog tot daaraan toe. Het is de schimmel die het meest op het gemoed én de longen slaat. "Voel de bank maar," zegt Nadia. "Die is vochtig." Achter haar staat de koelkast, waarvoor in de keuken geen plek is. Er hangt een kindertekening van een vliegtuig op.

De dochter (10) wil niet in de slaapkamer liggen: 'Daar kan ze niet goed ademen'

Ze kunnen elke vierkante meter in huis goed gebruiken, maar de slaapkamer van de ouders mijden ze, want daar is de schimmel het ergst. Dus overnacht moeder – inmiddels zeven maanden zwanger – elke nacht op de bank. "Ik slaap slecht," laat ze haar man vertalen. "Ik ben moe."

licht wanhopig, heeft gezegd: "Waar moet straks de baby liggen? Die wordt ook [ziek van schimmel](#)." Het zontje heeft steeds terugkerende bloedneuzen, een euvel waar zijn ouders van vermoeden dat het aan de schimmel in huis ligt. "Als ik mijn kinderen zo zie, ga ik kapot."

Behalve dat Rook nieuwe (stapel)bedden, kasten en een kinderwagen bestelt, wil ze ook de huurbaas bewegen om de [schimmel aan te pakken](#). "Hij is dat verplicht." Maar die route hebben de ouders bewandeld. [Stichting !Woon](#) is benaderd en een advocaat heeft de particuliere verhuurder gedreigd met stappen. Rachid: "En dan komt de verhuurder met iets – een pot verf – en dan is hij er weer van af." Een urgentieverzoek voor een andere woning, dat door het Buurtteam is ingezet, is volgens de ouders door de gemeente afgekeurd. Rook belooft erachteraan te gaan.

Gevangen in het schimmelhuis

Soms hoort ze ook terug van mensen dat ze bij de gemeente de reactie krijgen: "Dat u in een kleine woning nog een kind krijgt, is uw eigen keuze". "Ik wil daar zelf geen oordeel over hebben." Als ze dat wel heeft, dan parkeert ze hem, want dat kind komt er hoe dan ook – of zij nou hoog of laag springt of er van alles van vindt.

→ Het gezin van Rachid en Nadia zit gevangen in een schimmelhuis. Een derde kind is op komst. Foto's Desiré van den Berg

Voorlopig blijft de moeder in de woonkamer slapen. "En dan zetten we het wiegje daar in de hoek neer," zegt Nadia. Verre van ideaal, maar dit gezin zit gevangen in het schimmelhuis. Een particuliere huurwoning is onbetaalbaar voor deze mensen die van een uitkering leven. En de urgentieverklaring is afgewezen.

Terug naar Agnes. Dat straks het huis fris geverfd is en er in de kinderkamers allemaal nieuwe spullen staan, voelt voor haar als een nieuw begin, letterlijk een schone lei. Dus ja, ze komt terug op wat ze eerder zei: "Een opgeruimd huis, geeft rust in het hoofd. Misschien kan ik dan aan mijn eigen doelen werken – een rijbewijs halen of een opleiding doen."

En het is ook prikkel om wél door te pakken, zegt Agnes. "Het is een schop onder de kont. Want het moet ook zo netjes blijven."

De namen van de cliënten zijn gefingeerd uit privacyoverwegingen.

Over de auteur: [Malika Sevil](#) werkt 25 jaar voor Het Parool. Ze schreef veel over gezondheidszorg, ook deed ze verslag van de coronacrisis. Sinds 2022 schrijft ze over kansenongelijkheid, armoede en de kloof.